

MEGOSZT-ÁS

Birtoklás

Céltévesztés

Változtatás

Mit jelent
egy ezres?

Túlbujánzás
-hiány

Gondolatok
a pénzről

Új
kommun-
izmus

Cserealap-
alap csere

Merjünk

Birtoklás

Ahhoz, hogy éljünk, nem szükséges birtokolnunk.

A birtoklás határozza meg egész mostani létünket.

Ha tudatosul bennünk mindennek a pillanatnyiséga, meglátjuk, hogy mindent csak időlegesen tarthatunk magunknál. Ha hinnénk, hogy minden itt van és a rendelkezésünkre áll, akkor valami megváltozna. Ráébrednénk, hogy ahhoz, hogy éljünk nincs szükségünk arra, hogy birtokoljunk. Pusztán arra, hogy a rendelkezésünkre álló dolgokat jól használjuk. Ettől helyreállhatna az áramlás, ami tulajdonképpen az ÉLET maga.

Jelenlegi problémáink egyik forrása az anyagi források öncélú hasznosítása, kisajátítása.

A „minden itt van” nem arra vonatkozik, hogy amink van, azt tartsuk meg. Ez pont azt jelenti, hogy nincs miért birtokolnunk!

Magunk köré vonunk egy kört (ki mekkorát – én, család stb.). Ami bekerül a körbe, azt nehezen engedjük ki, legfeljebb „átváltjuk”. (A pénzt beváltjuk lakásra, autóra.)

Ki nem engedünk semmit, csak csere alapon. Amink meg van, azt nem engedjük el, legfeljebb bővítjük a kört, tárgyaink, illetve úgynevezett „értékeink” körét.

Jelen világunkat a bizalmatlanság határozza meg. Nem bízunk magunkban, a másokban, senkiben. Ezért felhalmozunk, birtokolni akarunk. FÉLÜNK!

A szenvedés ellen védekezünk és a kitalált „életveszélyek” ellen, pl. élelmiszer vagy bármi más felhalmozásával. De ha itt most felhalmozunk és mindenki erre törekszik, akkor mi lesz...? A közös jó pont nem ezt a megoldást hozná, hanem a megosztásban találná meg a megoldást.

Céltévesztés

Megtanultuk az egyéni működés legtöbb módját. Ez már annyira működik, hogy félünk, hogy ha nem ezt csináljuk, akkor elveszítünk mindent. Képesek vagyunk megteremteni egyéni boldogulásunk szinte minden feltételét, és aki erre nem képes, azt a társadalomból kívülállónak tekintjük.

A pénz hihetetlen értéket kapott és céllá vált. Mindent ebben mérünk. A munka értéke és célja a pénz, és nem maga az az eredmény, ami a munkánk által születik. Ezért sokszor nem teszünk semmit a valódi cél érdekében. Csak ha azért pénzt kapunk. A pénz így gyakran a kreativitás ellenoldalává válik.

Életfeltételeink megteremtése már nem az ÉLET alapvető háttere, hanem cél. Cél, hogy mindenünk meglegyen. Legyen nagy házunk, autónk, utazhassunk stb. Mindezek nem az ÉLET-et, a teremtés lehetőségét szolgálják, hanem mi váltunk szolgálóikká.

Nem az a következő lépés, hogy mindezt megtagadjuk, hanem hogy a tapasztalatokra építve átfordítsuk.

Képességünket a teremtésre már megtapasztalhattuk, most átfordíthatjuk az öncélú teremtésből a közös cél érdekében történő kreatív cselekvésbe.

Változtatás

Egyetlen dolog van, ami valóban segítheti az elmozdulást az eddigi, jól megszokott (és csak részleges eredményeket hozó) módszereinktől. Ez a szemléletváltás. Amennyiben képesek vagyunk változtatni azon nézetünkön, hogy mi vagyunk a világ közepe, és a jelenlegi lehetőségeinkben az akadályainkat, az akadályainkban pedig a lehetőséget meglátni, hatalmas változások indulhatnak be a világban.

Problémáink megoldhatóak, ha saját magunkon kezdjük a változtatást. Azonban ehhez fontos a kiindulópont megváltoztatása is. A hangsúlynak az egyénből át kell helyeződnie a közre. És ezen a közön nem csak a kis közösségeket, hanem az emberiséget és az egész világot kell értenünk, amibe bele tartozik Földünk és egész világegyetemünk.

Jelenleg félelmeink irányítják döntéseinket. Félünk a változástól, változtatástól, mert abban hiszünk, hogy mindent itt és most kell megszereznünk és megtartanunk ahhoz, hogy életünk működjön, vagyis éljünk, túléljünk.

Az eddigi felhalmozás-szemlélet nem vezetett eredményre, hiszen folyamatos elakadást eredményez egész rendszerünkben, akadályt képezve a természetes áramlás előtt. Pedig minden itt van és rendelkezésünkre áll, csak a félelmeink miatt halmozunk fel.

Amennyiben képesek vagyunk belátni mindezt, és képesek vagyunk változtatni, hatalmas felszabadító energiát élhetünk meg.

A kicsiben elkezdett változtatás is hatalmas erőket képes megmozgatni.

Első lépésként például szembenézhetünk azzal, hogy bizonyos dolgokra valójában nincs is szükségünk... Ezekről aztán, akár önként, és azonnal le is mondhatunk...

Mit jelent egy ezres?

(... kísérlet ...)

Vegyünk magunk elé egy ezrest.

(Ha valakinek van kedve, bátran végezze el ezt a kísérletet! Szánjon rá 10 percet, írja le, ami eszébe jut, és csak utána olvasson tovább!)

Egy darab papír.

Mennyi mindent jelent, és mennyi kérdést vethet fel...

Valószínűleg az első megjelenő gondolatok arról fognak szólni, hogy mennyi pénzünk van. Mit lehet vele kezdeni, mire lehet költeni? Miért csak annyi van, amennyi van? Másnak miért van több, mint nekünk? Mit vennénk, mire vágyunk? Jó lenne, ha több lenne, és akkor mennyi mindent tehetnénk...

Gondolataink a birtoklás körül keringenek, a felhalmozás és a hiány körül. De engedjük most el ezeket a megszokott gondolatokat, és mélyüljünk el kicsit jobban...

Honnan került ide ez az ezres, és hova megy? Kié volt, kié most, és kié lesz? Szóval kié és meddig az övé? Ha az én kezemben van, az enyém, ha a tiédben, a tiéd?!

Ez az ezres jelenthet időt, lehetőséget és jelenthet kényszert, mert kevés, de lehet sok is...

Sok helyen hallhatunk, olvashatunk arról, tapasztalhatjuk, hogy nyomor van. És ez mit jelent? Milyen nyomor? Ott ez az ezres kevés lenne vagy sok?

Húsz-harminc évvel ezelőtt ugyanez a darab papír jelenlegi formájában semmit nem ért volna, az értéke viszont talán egy lakás havi bérleti díját.

Mennyit ér most? Milyen értéket képvisel? Minek az értékét mutatja? Az enyémet? A munkámét? Egyáltalán kit és miért tartunk értékesnek? Kit és miért tart a társadalom értékesnek? Ki határozza meg valaminek az értékét?

Mit nevezünk értékteremtő tevékenységnek? Milyen munkát végzünk? Hogyan viszonyulunk munkánk értelméhez? Mivel töltjük a napjainkat? Mi a felelősségünk ebben? Milyen választási lehetőségeink vannak? Látjuk-e a lehetőségeinket?

Hogyan határozza meg kapcsolatainkat a pénz?

Kitől, mitől és miért féltjük, amit megszereztünk, és mit kezdünk azzal? Megbecsüljük-e amink van (szeretteink, kapcsolataink, idő, tehetség, pénz stb.)?

Tehát mit szimbolizál a pénz?

Mit is jelent nekem, nekünk?

Lehet, hogy van valamilyen társadalmi közmegegyezés, esetleg egy csendben, a háttérben meghúzódó szerződés, ami értékmérőnek a pénzt teszi meg?

Mikor és hol született?

És ki írta ezt alá?

...

Túlburjánzás – hiány

Ha korunk betegségére, a rákra gondolunk, azt látjuk, hogy a rákos sejtek száma egy ideig csak lassú növekedésben van, majd hatványozottan növekszik. Ezért van az, hogy mikor valakit kivizsgálnak valamilyen jelentkező tünettől, gyakran még csak a betegség egy helyre korlátozott voltát diagnosztizálják, és a mérete is csak kicsi, azonban mire sor kerül az újabb vizsgálatra, már megdöbbenve tapasztalhatják, hogy jelentősen elterjedt. A rák népbetegség, ami nem véletlen. Szimbolizálja jelenlegi világunk betegségét is, az anyagi javakhoz való viszonyunkat (túlburjánzás-hiány).

Keresünk valamit, amiről azt gondoljuk, hogy az anyagban, a kézzelfogható dolgokban található meg, de valamiért mégsem leljük. Vágyunk folyamatosan kielégítetlen marad, hatványozottan nő, és ezzel együtt problémáink mértéke is, ami újabb hiányérzetet szül, melyet újabb anyagi gyarapodással kívánunk megoldani. Azt gondoljuk, ha pénzünk van vagy lenne, minden megoldódna, ezért hajtjuk azt. Gyakran olyan munkákat vállalunk el, melyekben nem leljük örömlenket, majd ezt az örömtelenséget pótolni próbáljuk valami szórakozással, valami függéssel, amihez természetesen újra pénz kell.

Vannak, akik abban lelik örömeiket, hogy sok pénzt keresnek, és ezt költhetik. De mire? Minek? És minek az árán? Nem nézzük, hogy milyen tevékenységből származik a pénz. Nem gondolunk arra, hogy gyakorlatilag teljesen felesleges dolgokat vásárolunk. Csak a név miatt egy-egy tárgyra tízszer annyi pénzt adunk ki, mint ami annak – ha egyáltalán van neki – az értéke. Haszontalan dolgokat gyártunk, vásárolunk, mindezt a boldogságunk reményében. Ördögi körben vagyunk, miközben nem vesszük észre, mennyit rombolunk, és min gázolunk át, csak és kizárólag a saját boldogságunk nevében.

Hogyan beszélhetünk egyáltalán szegénységről, pénzhíányról, ha a boltokban egy cipő ára húsz-ötvenezer forint lehet, és van, aki megveszi. Hogy beszélhetünk pénztelenségről, amikor egy-egy ember naponta képes elszórni több tízezer forintot. Hogy lehet, hogy éhezhetnek emberek (gyerekek) egy országban, ahol egyetlen óvoda százmillió forintot kér az EU-tól felújításra, és meg is kapja azt. Hogy beszélhetünk bármilyen hiányról, ha az ember bemegy Budapest központjába, és úton útfélen vendéglátóhelyekbe ütközik, amelyek tele vannak vendéggel, és a sör ára akár hat-hétszáz forint is lehet, az ételek és a borok égbeszökő áráról már nem is beszélve. Hogy lehet, hogy elfogadjuk, illetve észre sem vesszük, de talán ami még inkább igaz erre, tudomást sem veszünk arról, hogy mindazt, amit mi a pénzünkért élvezhetünk, más emberek valószínűleg soha nem tehetik vagy vehetik meg (vagy ne adj isten, esetleg szinte éhbérért épp ők állítják azt elő).

Persze ez nem azt jelenti, hogy ne lenne ezeknek a dolgoknak is létjogosultsága. De ha mindez nem érhető el mindenki számára (és ez lehetetlen is), akkor érdemes lenne elgondolkozni azon, hogy mi az, ami valós igény, és mi az, ami már luxus, és kárára van bárkinek is, így tulajdonképpen mindannyiunknak.

Hogyan és meddig lehet fenntartani így a világot? A formák szétesnek. Fizikai létünk véges, maga a fizikai lét véges.

Persze erre az a válasz, hogy pont ez az – egyszer élünk, hát éljünk jól! De ha még valamiért el is fogadjuk a dolog első felét, akkor is kérdés az, hogy jól élünk-e? Ha jól élünk, miért nem elég, amink van, miért kell még, miért kell több? A válasz erre megint csak az, hogy azért nem élünk jól, mert még nincs meg, amire vágyunk.

De mikor lesz meg? Mikor leszünk (vagyunk) ELÉG-edettek? Mikor leszünk (vagyunk) boldogok?

Ha majd elvégezzük az iskolákat? Ha majd megszerezünk a diplománkat? Ha majd esetleg a második is? Ha lesz párunk? Ha férjhez megyünk vagy megnősülünk? Ha gyerekeink lesznek? Ha elválnak? Ha majd lesz jó munkahelyünk, ahol sok pénzt keresünk? Ha még több pénzünk lesz? Ha lesz lakásunk? Ha majd még nagyobb lakásunk lesz? Vagy ha majd nyugdíjba megyünk? ...?

MIKOR?

Gondolatok a pénzről

Az az állítás, hogy nincs, nem igaz – legfeljebb nem nálunk van, nem mi birtokoljuk.

Felfoghatnánk úgyis, hogy minden közös tulajdon. Csak pillanatnyilag van nálunk (embereknél), mi rendelkezünk „róla”, „vele”. Mi kaptuk az egészet, ránk lett bízva, őriznünk kell (de ez nem birtoklást jelent).

A csere gondolata a lineáris gondolkozást képezi le (okozat). A pénz új szemléletű megközelítése pedig az organikus (jobb agyféltekés) gondolkodást – a dolgok összefüggéseit értő (így a lineáris gondolkodást is magában foglaló) gondolkodást, rálátást, megértést.

A jelenkor egyik ideája a „kapcsolat”. A pénz az anyagi síkon ezt szimbolizálja. A pénz kapcsolat ember és ember között, az ember és a világ egyéb részei között.

Értéket képvisel. „Szerződés”-en alapszik, ami összeköt bennünket.

A pénz materializálja (láthatóvá teszi), le-KÉP-ezi mindenkori gondolkodásunkat, az egymáshoz és a világhoz fűződő viszonyunkat. Jelenleg ez a leválás, az egyéni érdekek táplálása, a birtoklás, a gyűjtés, a felhalmozás. Mindez félelmeinket mutatja.

Függünk tőle, nem minket szolgál, hanem mi szolgáljuk „őt”.

Pillanatnyilag beszilárdít egy struktúrát. A feloldás csak újfajta szándékkal – jóakarattal – lehetséges. Amennyire jelen van a cselekvésben (gondolatban) ez az energia, annyira nyilvánul meg a világban. A kulcs, formát adni ennek a saját életünkön keresztül.

Az, hogy mire és hogyan használjuk, megmutatja ideánkat és vágyainkat is (enyém legyen – birtokoljam, győzelem, elismerés, az én tudásom, fejlődésem, saját érdekek stb.). Ugyanakkor lehet a helyes (jól működő) emberi kapcsolatok manifesztációja, megjelenítése is.

Tehát nem mindegy a használat módja és célja sem.

Egyre gyakrabban halljuk, hogy a pénzt spiritualizálni kell. Ez igaz, de nem mindegy az sem, hogy ezen mit értünk. A spirituális cél nem egy konkrét célt jelent, illetve nem szabad azzal összekeverni (spirituális tanfolyamok, ezoterikus tanítás, gyógyítás stb.). Magát az áramoltatást, az egység megjelenítését, a „használat” minőségét, az egyensúly helyreállítását jelenti.

A „spiritualizmus” fejlődést jelent. És itt már nem az egyén fejlődéséről van szó, hanem az emberiségéről. (Önzetlenség – az EGÉSZ java, az egyéni érdek helyett.)

A pénznek ezt kell szolgálnia. Átirányítani e cél szolgálatára. A jóakarat eszközévé kell tenni. Előre vivő ideák kidolgozására, megjelenítésére lehet és kell használni. Olyan formák létbe-hívására, teremtésére, életre hívására, melyek megnyilvánítják az egységet, láthatóvá teszik ezt a minőséget!

Az egységben gondolkodás maga is egységet teremt.

Szellem anyaggá válva
Anyag szellemmel átítatva

Új kommunizmus

Miért hagyjuk, hogy szétválasszon minket,
ami össze is köthetne?

Gyakran láthatunk éhezõ kisgyereket az utcán, a világhálón vagy akár a tévében. Felmerül bennünk a kérdés, hogy lehet ez, mi lehet az ok? Azonnali reakciónk valami olyasmi, hogy kevés az ennivaló, vagy hogy a szülei nem tudnak mit adni neki, mert nincs mibõl. De igaz ez így? Ha a szülei nem is tudnak, más se tudna enni adni neki? És tényleg nincs elég ennivaló? Ha a jelenséget nem önmagában vizsgálánk, hanem a nagy egészben, akkor rögtön láthatnák, hogy a probléma nem így létezik. A dolog egy hálózatban, az EGY-ségbõl szemlélve, pillanatok alatt megoldható lenne.

A problémákat általában egy törésvonal mentén határozzuk meg. A kérdésre, hogy miért történik így és így valami, mi az ok, általában nem a dolog egységben vizsgált helyzetébõl adjuk meg a választ, hanem valamilyen tünetet nevezünk meg. (Például nincs pénz, idõ, lehetőség.) Ezek a saját korlátaink, amiket azért látunk így, mert nem vesszük észre, hogy mindez rendelkezésünkre áll, ha egy tágabb rálátásból szemléljük a világot és a benne rejlõ lehetőségeket. Innen nézve a problémák nagy része nem is létezne. De most pont azért vannak, mert kizárólag a magunk kis világát látjuk, és annak határaihoz nagyon is ragaszkodunk. Amink van, amit birtokolunk, az kizárólag a mienk. Hogyan is oszthatnánk meg másokkal, hiszen akkor identitásunkat,

helyünket a világban, elért „eredményeinket” kéne feladnunk. Az az abszurd az egészben, hogy ha a saját határainkat kiterjesztenénk, akkor a lehetőségeink is – a problémák megoldásakor – sokkal tágabbak lennének. Mivel azonban mindannyian őrizzük ezeket, így amikor valami gondunk adódik, saját teremtett világunk fordul ellenünk. Lehetne ez nagyon másképp is.

Gondolhatnánk azt, hogy minden csak időlegesen van nálunk, nem tulajdonunkat képezi, hanem épp az adott időszakban szolgál minket, az EGÉSZ-et, az ÉLET-et. (Ha például lakhelyünkre egy élettérként tekintenénk, ami azt szolgálja, hogy ÉLNI tudjunk és tenni azt, ami a dolgunk, és megszerzését nem egész életünk céljaként kezelnénk, akkor máris nem az tenné ki életünk nagy részét, hogy görcsösen törekszünk annak megszerzésére, fenntartására és birtoklására.) Erőnk és energiánk jelentős részét valami közös dolog teremtésére is fordíthatnánk. Egy olyan világéra, amire most vágyunk, de tenni érte nem merünk, mert félünk. Félünk elengedni, amink van, amit megszereztünk.

Ez persze nem a kommunizmust jelenti, különösen nem a régi formáját, hanem a tudatosan átlátott és megértett megosztást. Nem az a probléma, hogy van valamink, hanem, hogy görcsösen ragaszkodunk hozzá. Nem használjuk, hanem „ülünk” rajta. Nem hiszünk, és így nem látjuk, hogy a teremtett világ értünk van, és mi vagyunk érte, így abban mindaz, amire csak szükségünk lehet, benne van. Ha egy adott pillanatot, vagyis a jelent, a most-ot meglátnánk a maga teljességében, rájönnénk, hogy minden itt van, rendelkezésünkre áll, legfeljebb nem birtokoljuk, nem a miénk, de alapvetésében sem-

miből nincs hiány a világban. Az áramlás, vagyis az ÉLET akadályja jelenleg éppen az, hogy mindenki a magáénak gondol valamit, aki pedig nem birtokol, az pont erre törekszik.

Mindez nem csak az anyagi dolgokra vonatkozik, hanem tudásunkra, kapcsolatainkra is. Ezeket is mind árucikknek gondoljuk. Gyakorlatilag mindenre úgy tekintünk, mint cserealapra, mint valamire, amiből pénzt lehet csinálni, vagyis valami olyan dologként kezeljük, ami azért érték, mert valamihez juthatunk általa. Ezért gyakran a problémák megoldása elakad, hiszen miért adjak valamit oda „ingyen”, ha pénzt, vagy bármi mást, számomra „hasznosat” is kaphatok érte. Miért segítek valakinek, miért adjam a tudásom, ha akkor és ott nem kapok érte cserébe semmit?

Ha a pénzre, mint érték-teremtőre, mint valamit támogatni képes energiára tekintenénk, a helyzet megváltozna. (Ha például valakit munkájában azzal támogatnánk, hogy amit tesz, azt értékeljük, és azáltal, hogy pénzt adunk neki, elismerjük, valamint lehetőséget biztosítunk számára, hogy minden gond nélkül végezhesse ezt a tevékenységet, és ezáltal mások is hozzájuthassanak valamihez, amit ő tud, tesz, akkor megélnénk, hogy valami jó részesei vagyunk.) Ha mindenki támogató energiaként látná és használná a pénzt, és nem félné annak elvesztésétől, és emiatt saját lehetőségeinek beszűkülésétől, akkor egy egészen másmilyen világban élhetnénk.

Egyre többen látják meg, hogy az a világ, amit létrehozunk, így nem lesz működőképes. De a válasz nem abban van, hogy szüntessük meg, vagy új formában, de ugyan olyan céllal alkossuk újjá a pénzt, hanem abban, hogy hogyan használjuk, mire fordítsuk, milyen világ teremtésén dolgozzunk általa. Jelenleg egy hierarchikus világ építésére fordítjuk, ahol, aki pénzzel bír, az följebb áll annál, akinek kevés van, az pedig följebb áll annál, akinek nincs. Az hoz döntést a világ dolgairól, azé a hatalom, aki birtokol. Ő dönti el, mi a jó és mi a rossz. Akinek kevesebb van, az arra törekszik, hogy ez ne így legyen, ő is azt gondolja, hogy ha pénze lenne, akkor nagyobb hatalommal, döntési jogkörrel rendelkezne. Ezt a rendszert nem kizárólag a pénzzel bírók tartják fent, hanem azok is, akik úgy gondolják, hogy ennek hiányában ők kevesebbek. Ha mindezt máshonnan lennének képesek nézni, egyszer csak minden szereplő rájönne, hogy ő pont nem erre vágyik, hanem valami egész másra. Szeretetre, egységélményre. Minden, amit teszünk, annak éppen ez a legbelső mozgatórugója. Csak nagyon egy síkon, az anyagi világon keresztül látjuk a megvalósulását. Akinek pénze van, az azt gondolja, hogy ezzel megveheti a boldogságot, amire legbelül vágyik. Akinek nincs, az azt gondolja, ez az eszköz hozzá. De egy ponton mindenki elkezd szorongani. Vagy a pénz elvesztésétől vagy a hiányától vagy a kapcsolatok megszűnésétől, beszűkülésétől, ami az értékek felborulásából adódóan kialakul körülötte. A vágyott egységélmény nem tud kialakulni, csak időlegesen. A hiány érzése állandóan jelen van. És ez nem abból adódik, hogy van-e pénzünk vagy nincs, hanem abból, hogy ez a gondolkodásmód elzár minket a forrástól, az ÉLET-től, egymástól.

Cserealap – alap csere

Nagyon sok új dolog jelenik meg a világban, ami új kihívásokat is hoz. Gyakran találkozunk azzal, hogy a kihívások pont az eddigi megoldási módjainkból fakadnak. Az új helyzeteket a régi megoldásokkal akarjuk kezelni.

Az egyik ilyen kihívás az értékhez, a pénzhez és a munkához való viszonyunk.

Sokan ébrednek rá, hogy az a munka, amit eddig csupán a megélhetés miatt végeztek, számukra nem megfelelő, nem hasznos. Sőt, nem hogy nem hasznos a társadalom és így az egész számára, hanem kifejezetten káros. Vannak olyanok is, akik azt érzik, tehetségesek valamiben, de nem tehetik meg, hogy azt csinálják, amit szeretnének. Nagyon sokan olyan munka elvégzésére kényszerülnek, aminek semmi értelme, így saját életüket is egy ponton teljesen értelmetlennek találják. Sokan éreznek rá, hogy a világban az a típusú jólét, amire a többség törekszik, nem fenntartható és szeretnének kiszállni a mókuserékből, amiben élnek, élünk.

A mai – egyébként magunk által kialakított – életmódunk azonban, ezt szinte teljesen lehetetlenné teszi. Hiszen meg kell élni, számlákat kell fizetni stb. A pénzhez és így a munkához, az értékhez való jelenkori viszonyunk szinte kilátástalanná teszi azok életét, akik válto-

zásban, változtatásban vannak, vagy hisznek valamiben, és meg is szeretnék azt valósítani. Sokan ugyan elindulnak ezen az úton, majd megint csak szembetalálják magukat azzal, hogy jó-jó, de miből élek meg, miből valósulhat meg az az álom, amit szolgálni kívánok. Ekkor újra előkerülnek azok a megoldási módok, amik a hagyományos gondolkodásból születnek, hiszen valahonnan pénzt kell szerezni! Ilyenkor általában az történik, hogy valaki vagy feladja az álmát, vagy elmegy újra dolgozni valahova, amihez ugyan lehet, hogy semmi köze, de ahonnan jön majd a pénz ahhoz, amit igazán szeret csinálni. Esetleg létrehoz egy alapítványt és pályázni kezd, amivel egy újabb ördögi körbe kerülhet. Persze vannak, akik egyiket sem választják, kilépnek a társadalmi elvárások rendszeréből és elvonulnak valahova.

De miért kell ennek így lennie?

Miért ne lehetne, hogy ezt az új jelenséget új szemlélettel oldjuk meg?

Mindenkinek értékes a munkája. Különösen, ha ő is annak tartja. Vannak, akiknek erre már kialakított keretek állnak rendelkezésükre (tanárok, bankárok, mérnökök, utcaseprők stb.). De vannak olyan tevékenységek, amikre azonban még nincs ilyen kialakított keret. És az is előfordulhat, hogy akik az adott tevékenységet végzik, nem akarnak betagozódni az eddigi keretekbe (nem akarnak függeni senkitől és semmitől), vagy nem akarnak kizárólag csere alapon működni – tehát úgy, hogy valakitől közvetlenül kérjenek pénzt a munkájukért, tevékenységükért, hivatásukért. Sok oka lehet ennek is. Akár az, hogy az illető tudja, hogy a másiknak nincs

pénze, de szüksége lenne arra a dologra. Akár az, hogy maga a tevékenység nem olyan, amiben létezhet a cse-realap. Vagy akár az, hogy valaki pont úgy látja, hogy a jövő nem ez, és azért a szemléletbeli változásért dolgozik, ami majd ezt tükrözi vissza.

A csere alapú gondolkozásunk egyidejű a pénz megjelenésével. Annyira beépült a gondolkodásunkba – a közgondolati hálóba (a köz-tudatba) –, hogy azt gondoljuk, nem is lehet ez másképp.

De miért ne lehetne? Miért ne lehetne a pénzt támogató energiaként kezelni? Miért ne helyezhetnénk a működésünket más, új alapra?

Miért ne lehetne új gondolkozásunk alapja az egység, az ember, az emberi értékek? Miért ne lehetne, hogy az érték valóban értéket jelentsen? Miért ne gondolkozhatnánk ezen az új értékrenden alapuló társadalmi rendszerben? Vagy ha már abban gondolkozunk, miért ne próbálhatnánk meg aszerint élni már most?

Merjünk!

Merjünk ÉLNI!

Ne pusztán az anyagi világgal azonosítsuk magunkat, legyünk azonosak magunkkal, az ÉLET-tel!

Merjünk nem betagozódni a világ jelenkori elvárásrendszerébe!

Ne megéljük, hanem ÉL-jünk!

Ne a „ha majd lesz...” elv szerint éljünk!

Ne haldokoltassuk magunkat az anyagi világ súlya alatt!

Ne HALOGASSUK az életet, hanem éljük!

Élvezzük és használjuk az ÉLET adta lehetőségeinket!

Lássuk meg a lehetőséget!

Merjünk a belső hangunkra, a szívünkre hallgatva teremteni! Merjünk alkotni, kreatívak lenni!

Hozzuk felszínre mindazt MOST, ami bennünk van!

Így tud/fog megszületni az a világ, amire legbelül vágyunk, az a világ, amivel és amiben igazán azonosnak érezzük magunkat!